STAR WARS
ROGUE ONE™

ИСТОРИЯТА ОТ ФИЛМА

МАТ ФОРБЕК

БАЗИРАНО НА ИСТОРИЯТА НА ДЖОН НОЛ И ГАРИ УИТА
И СЦЕНАРИЯ НА КРИС УАЙЦ И ТОНИ ГИЛРОЙ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Rogue One: A Star Wars Story, Movie Novelization

Copyright © & TM 2017 Lucasfilms Ltd.
All rights reserved.
www.starwars.com

Превод Вера Чубар
Коректор Таня Симеонова

Отпечатано в „Инвестпрес" АД, София, 2017
Тираж 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1925-0

Преди много години,
в една далечна галактика....

ГЛАВА 1

ДЖИН ЕРСО си спомняше точния ден, в който Империята разруши живота ѝ. Тя беше само на осем години и заедно с родителите си Гейлън и Лира живееше на Лах'му – затънтена планета, далеч от луксозния дом, който някога бяха обитавали в имперския главен свят Корусант.

Джин забеляза имперската совалка, която пълзеше плавно по небето, и осъзна, че това може да означава само неприятности. Тя се втурна вкъщи, връщайки се от мястото, на което си беше играла сама в гъстата буйна трева. Искаше да предупреди родителите си, но ги завари вече да опаковат багажа.

– Джин! – посрещна я баща ѝ. – Събирай си нещата! Време е.

Бяха тренирали безброй пъти за това. Докато Джин следваше заповедите на Гейлън, Лира активира семейното устройство за комуникация.

– Соу! – започна тя. – Случва се. Той дойде за нас.

Преди Лира да отведе Джин от дома им, Гейлън целуна дъщеря си за последно.

– Обичам те, Звезден прах! – призна ѝ той.

– И аз те обичам, тате.

Совалката се приземи навън и шестима щурмоваци на смъртта изскочиха в лъскавите си черни брони, заедно с имперски офицер в бяла униформа и пелерина. Джин го разпозна. Той беше работил с баща ѝ на Корусант. Името му бе Орсън Креник.

Лира я хвана за ръката и я поведе през задната врата, докато баща ѝ отиде да посрещне посетителите. След като ги изгубиха от поглед, Лира свали огърлицата си и я сложи на Джин.

Висулката с кайбър кристал заискри от светлината.

– Нали знаеш къде трябва да отидеш? – попита я Лира.

Джин кимна.

– Доверявай се на Силата! – отбеляза Лира, докато прегръщаше дъщеря си и Джин някакси усети, че тя искаше да се прости с нея.

Въпреки заповедите си да избяга и да се скрие, Джин отказваше да изостави родителите си. Тя тайно проследи майка си обратно до къщата и видя как баща ѝ се изправя пред Креник.

– Какво точно искаш? – попита Гейлън.

– Работата е в застой – уведоми го Креник. – Имам нужда да се върнеш обратно.

– Няма да го направя.

– Ние бяхме на ръба на величието. Бяхме толкова близо до осигуряването на мира. Сигурност за галактиката.

– Вие бъркате мира с терор. Излъгахте за това, което конструирахме. Искахте да убивате хора.

Креник сви рамене.

– Все отнякъде трябва да се започне.

В този момент Лира пристъпи напред. Озадачена защо тя се показва – противно на плана, който бяха репетирали, – Джин наблюдаваше с ужас. Когато щурмоваците на смъртта забелязаха Лира, те обърнаха оръжията си към нея, но Креник им нареди да не стрелят.

Именно тогава Лира разкри бластера, който носеше, и го насочи към Креник.

– Няма да го отведете! – заяви им тя.

– Разбира се, че няма – усмихна се Креник. – Отвеждам ви всичките. Вас, детето ви. Всички ще живеете в комфорт.

– Като заложници – отвърна Лира.

– Като „герои на Империята“.

Лира отказа да свали оръжието си.

– Никога няма да спечелиш! – довърши тя.

Това тласна Креник към решение.

– Действайте! – нареди той на щурмоваците на смъртта.

Елитните имперски войници застреляха Лира, но не и преди самата тя да успее да изпрати един изстрел, който засегна Креник в рамото. Джин обаче знаеше, че имперският офицер ще се възстанови. Но майка ѝ – никога повече.

Гейлън прихвана Лира, докато тя падаше. Нейната тежест, събрана с мъката му, го накараха да падне на колене.

– Те имат дете –уведоми щурмоваците на смъртта Креник през стиснати от болка зъби. – Намерете го!

Джин се затича.

Тя знаеше къде да иде, точно както бяха правили по време на своите тренировки. Но не бе сигурна дали ще успее да стигне там, преди да я открият щурмоваците на смъртта.

Джин тичаше, без да поглежда назад. Достигна до една пещера в скалистите хълмове зад къщата им и се втурна в нея. Там тя вдигна един скрит люк и се вмъкна през него, затваряйки го зад себе си.

Момиченцето остана там, загледано в светлината, процеждаща се през пукнатина в люка. Когато търсящите я щурмоваци на смъртта се доближиха, тя затаи дъх и застина неподвижно като статуя. А когато те най-накрая я подминаха, тя се свлече възможно най-дълбоко в скривалището си и зачака, точно както ѝ бяха казали.

Остана там в продължение на часове – сама. Долови миризмата на дим във въздуха – от огън, който както

по-късно научи, бе отнел дома им. В един момент ѝ се стори, че чува совалката да си тръгва, но тя знаеше, че не бива да излиза, докато за нея не дойде някой от родителите ѝ.

Но какво щеше да стане, ако това никога не се случеше? Ако майка ѝ беше вече мъртва, а щурмоваците на смъртта бяха отвели баща ѝ, нямаше кой друг да дойде за нея. Тя щеше да е останала сама.

Докато нощта падаше, тя се сгуши в тъмното, ужасена и несигурна как точно да постъпи. Забушува буря и тя се стресна при звука от гръмотевиците.

После запали фенер и се опита да запази дух. Евентуално на нея щеше да ѝ се наложи да наруши заповедите на родителите си, но кога точно? Със сигурност обаче това нямаше да стане, преди бурята да бе преминала.

Преди това да се случи все пак, тя чу шум отгоре и замръзна. Това не бяха гръмотевици, а стъпки, които се приближаваха. Някой беше влязъл в пещерата.

Миг по-късно, люкът се отвори и мъжът, на който Лира се бе обадил по комуникационното устройство, погледна надолу към Джин. Соу Герера.

– Ела, дете мое! – прикани я той, докато ѝ предлагаше ръката си. – Чака ни дълъг път.

Това беше преди много години. Много неща се бяха случили от този момент нататък. Повече, отколкото Джин я беше грижа да води на отчет. Те всичките се бяха насложили, за да ѝ помогнат да се озове там, където беше в момента: гниеше в имперски затвор и се чудеше как така се бе борила толкова усилено и дълго, само за да успее да се озове тук.

ГЛАВА 2

КАСИАН АНДОР бе правил доста ужасни неща като член на бунтовническия Алианс и всички те бяха в името на това да помогне да се сложи край на Галактическата империя. Наместо да го хвърлят в затвор за тези престъпления обаче, неговите съюзнически командири го бяха повишили в чин капитан и го бяха натоварвали с още по-невъзможни мисии. Той понякога се чудеше дали те тайно не искаха той да се провали, така че да биха могли да си измият ръцете с него. Само че той си оставаше твърдо решен да не се поддава на тези им желания.

За новото му назначение те го бяха изпратили в Пръстена на Кафрийн – двойка гигантски астероиди, които се въртяха в тандем през поле от по-малки скали, всичките плаващи вкупом из космоса. Дълго преди идването му тук, някой ги бе съединил и ги бе използвал, за да направи най-долнопробния търговски пункт в тази ужасяваща част на галактиката. Там Касиан се срещна с шпионин на име Тивик, който се предполагаше, че разполага с експлозивна информация, нужна на Алианса от Джеда – древно място, известно с това, че там все още почитаха Силата.

Те се срещнаха в една задънена улица. Всяка част от Тивик трепереше, с изключение на недъгавата му ръка, която висеше отпуснато покрай тялото му. Той изглеждаше толкова нервен, че Касиан се зачуди дали не е възможно да се втурне да бяга още преди да бе започнал да говори. Но след като мъжът си отвори устата, сякаш поток от думи се отприщи.

– Един имперски пилот – един от пилотите на товарни совалки – вчера е избягал – информира го Тивик. – Той разправя на хората, че те правят оръжие. Кайбър кристалите? Те им трябват именно за това. Той носи послание. Има и доказателства.

Подозрителен, Касиан се обърна срещу мъжа.

– Какъв вид оръжие?

Тивик се огледа, търсейки изход.

– Слушай, аз трябва да тръгвам.

Касиан го сграбчи.

– Какво оръжие по-точно?

– Разрушител на планети – Тивик се сви под погледа на Касиан. – Така го нарече той.

Тивик продължи с обясненията, че Гейлън Ерсо – стар приятел на Соу Герера – бе изпратил пилота. Тивик бе сърдит на Алианса заради това колко малко бяха направили, за да помогнат на Соу в борбата му.

– Соу е прав! Вие, момчета, само говорите, седите и нищо не правите, а ние тук сме под постоянно напрежение! Навсякъде има шпиони...

Гласът на Тивик заглъхна, когато той забеляза двама щурмоваци, току-що навлезли по улицата. Те отидоха до Касиан и Тивик и изискаха да видят сканираните им документи.

Касиан не смяташе да разрешава на който и да е да го арестува. Той се пресегна към джоба си, но вместо да извади документите си за идентификация, хвана заглушения си бластер и го използва, за да застреля щурмоваците.

Тивик се отдръпна ужасен.

– Не! Какво направи?

Един трети щурмовак се появи в далечния край на алеята. Вместо да се втурне и също да бъде застрелян, той повика

подкрепление.

– Застреляни щурмоваци. Секция девет.

Касиан огледа алеята за път за бягство и забеляза няколко удобни ръкохватки, по които щеше да може лесно да се изкачи. Тивик обаче, с недъгавата си ръка, така и нямаше да може да се справи.

Касиан не можеше да го остави там да бъде заловен. Мъжът щеше да се разприказва със сигурност, а ако той кажеше на Империята това, което знаеше…

Касиан нямаше избор. Той вдигна бластера си и застреля Тивик. Щурмовакът на смъртта стоеше изумен и наблюдаваше как мъжът пада.

Касиан се възползва от този момент, за да се хвърли върху най-близката стена и да започне да се катери. Той или трябваше да се раздвижи и да действа бързо, или щеше да му се наложи също да се застреля.

ГЛАВА 3

ДЖИН се беше примирила със затвора. След като беше бягала толкова дълго от място на място, за нея бе нещо като облекчение най-накрая да бъде в състояние да спре.

Освен това, доколкото можеше да види, от този нямаше начин да се избяга. Поне не и сама. Все още не.

Тя беше в работна група. Возеше се с няколко други тежки случаи към мястото, на което щяха заедно да чупят камъни или да вадят боклук от една пресоваща машина – или каквато и друга гадна работа да имаше нужда Империята да свършат за нея. В задната част на превозното средство имаше трима щурмоваци, които пазеха едва петимата затворници. Това изглеждаше малко прекалено, но Джин нямаше желание да обяснява на имперската служба по затворите как да си върши работата.

Транспортното средство спря, а миг по-късно една магнитна граната взриви предната врата и я отвори. Огън от бластер бързо повали трите щурмоваци и един въоръжен мъж се втурна навътре, викайки името „Лиана Халик“.

Джин позна името. То беше онова, което тя бе ползвала, когато я бяха арестували. И все пак тя запази мълчание.

Това нямаше значение. Следващият войник, който нахлу през вратата, я разпозна.

– Не искаш ли да се измъкнеш оттук? – попита първият.

Джин му кимна колебливо и един трети войник се приближи до нея, за да ѝ свали белезниците. Един от нейните колеги затворници вдигна собствените си заключени ръце

и извика:

– Ей! Ами аз?

Джин използва разсейването, за да ритне първия войник в стомаха, като го запрати в отсрещната стена. След което удари кроше на втория войник и се промъкна покрай третия. Ако тези глупаци бяха готови да ѝ подсигурят начин на бягство – тя планираше да го използва, но не искаше да остава с тях.

Джин се втурна към отворената врата на транспортното средство, но един голям имперски дроид по сигурност ѝ препречи пътя. Висок и изработен от здрав черен метал, той погледна надолу към нея с блеснали очи. Преди тя да успее да го спре, той я сграбчи за яката, а след това я запрати силно в земята.

– Поздравления! – каза той с изкуствен мъжки глас. – Вие бивате спасена. Моля, не оказвайте съпротива!

Джин реши да послуша дроида. Поне засега.